

Nad gorami vzžari solnce in pozdravi blesteče valčke. Ti pa hite po strmcih, travniku, skozi mrak in žarečo luč dalje, vedno dalje.

Že mogoče, da zapusti kak človek v žarečem velikonočnem jutru svoje ozko bivališče. Pa gre v tišini jutra skozi pomladnosvežo krasoto gozda in cvetočih travnikov. Toda ne vidi in ne čuje nič. Njegove oči je zastrla bol, in njegova duša je slepa za tolažbo, ki mu jo nudi Bog na pot. Le njegova bol živi.

Ob žuborečem virčku obstane in zre blestečo vodico. Tako je čista, jasna in leskeča — človek vtakne roke vanjo. Domisli se pripovedke. — V tem jutru blagoslovljena vodica! In človek ne vprašuje, ne dvomi nič. Krasota, ljubkost žuboreče vodice ga omamlja in prevzema. Tako mu je, kot bi mu izmivala in čistila sence z duše. In vidi! — O, to cvetje in to zelenje, živeča pomlad! Že dolgo ni več veroval, da je svet še tako lep. In ko gre nizdol ob svetli vodici, postanejo njegove misli čudno vesele. Nehote zaidejo k veseli resnici velikega dne in k Onemu, ki je vstal v blesku in slavi, ki je tudi trpel neizmerno.

S človekom se je zgodil čudež. Zre lepoto pomladi s svojo dušo in zdaj vé, da je vsaka cvetica in cvet, zlato jutro in stara pripovedka — vse tolažnik, ki ga je poslal Bog v svoji neskončni dobrotljivosti trpečemu človeštvu. Spozna tudi, da je bila v vodici moč, ki je izbrisala slepoto njegove duše. In v tej noči da je bila božja ljubezen, ki tolaži bolna srca ter jih spominja, da sledi trpljenju tudi žareče velikonočno jutro.

J. E. Bogomil:

Domače uaje.

»S« olo« so hoteli igrati. Pa so se najprej skregali. Šlo je za važno vprašanje: Kdo naj bo učitelj? — —

Pravzaprav bi bila morala biti učiteljica Trpinova Anica. A častihlepni Mirko nikakor ni hotel odjenjati. Toliko je namreč že poznal šolo in šolske navade, da je vedel: bolje je biti učitelj kot učenec. Učitelju se ni treba učiti, ker že vse zna. Učitelj sme kregati; njega pa ne sme nihče kregati. Učitelja morajo vsi učenci ubogati; njega pa ni treba, da bi koga ubogal. Učitelj se nikogar ne boji; učenci se pa morajo bati učitelja. Tako si je predstavljal Trpinov Mirko sladkosti učiteljskega stanu. In te sladkosti je hotel tudi braniti in uživati.

Anica je kot dekle rada odjenjala. Jezilo jo je pa vseeno. Sklenila je v svojem porednem srcu, da bo Mirku pri njegovi šoli nagajala, kar se bo dalo. Takoj že med poukom je strašno rada popravljala Mirkovo

učenost. Ker je bila v šoli za en razred pred Mirkom, ji to popravljane ni delalo posebnih težav. Tu in tam je pa kar nalašč narobe odgovarjala in narobe brala in se poredno posmehovala bratu, ki ni mogel dohajati porednice, ko je brala:

»Psiček laja: hov, hov, hov!
Mirko rad bi šel na lov
na metulje in kresnice
in na skóčice, stenice.
Mirko rad lovil bi ptiče,
muhe, vrabce, golobiče.
To so muhe stokale,
da so vse popokale!
Psiček laja: hov, hov, hov!
Mirko rad bi šel na lov.

Mačka mjavka: mrmrmjav!
Mirko naš boji se krav,
saj še muhe se boji,
če preglasno pribrenči.
Čujte, kaj je včeraj bilo:
Sedem muh ga je podilo!
Mirko kričal je strašno:
Joj, joj, joj! Kaj bo, kaj bo?
Mačka mjavka: mrmrmjav!
Mirka snedel bo bavbav.«

Porednica! To je bilo preveč! Mirko je kričal in razsajal, Dorica in Viktorček sta čudno gledala, kako je v tej šoli. No, končno je ata vsem skupaj pokazal vrata, češ: zunaj kričite, če že morate — saj tudi zunaj ni več mraz!

Zunaj se je res »šola« nadaljevala. Na vrsto je prišlo računstvo.

Koliko je 5×2 ?« je vprašal Mirko.

»Toliko kakor 2×5 ,« je odgovorila poredna Anica.

»No, povej, koliko je?«

»Danes ravno toliko kakor včeraj.«

»No, povej, če veš!«

»Jaz vem, a ti ne veš.«

»Vem, vem; prav dobro vem.«

»Če dobro veš, kaj pa potlej izprašuješ?«

Mirko se je namrdnil, pa zastavil novo vprašanje: »Koliko je $3 + 5$?«

»Hm! To je za prvi razred. Jaz že vem, koliko je $30 + 5$.«

»No, pa to povej!«

»Kaj ti bom pravila, ko pa ti ne veš, če je res?«

»Saj grem lahko mamu vprašat.«

»Mamo vprašat, — mamu vprašat! Ali si ti kakšen učitelj? Ti bi šel šele mamu vprašat!« — —

Jej, jej! Mirko je uvidel, kakšno neumno je užagal... Preneumno! Osramočen je zaprl računico. Računska ura je res hitro minila.

Prišlo je zdaj na vrsto petje. To pa, to! Peti so pa znali vsi Trpinovi. Ne ravno silno lepo kakor slavčki; a škrančki tudi lepo pojó.

Petje je res pomirilo tudi razdraženo Anico, da je pripomogla Mirku spet do veljave. Bilo je čisto kakor v šoli. Mirko je vzel v roko palčico in mahal z njo, kakor to dela gospod učitelj pri petju. Če sta se pa Dorica ali Viktorček malo preveč zadrla, je pa Mirko rahlo pomahljal z levico in s tem že ukrotil prehuda kričaća.

To pa, to!

Ker so vsi radi peli, je bila pevska ura precëj dolga. A nihče se ni pritožil, da je predolga. Pa še nekaj so dosegli s petjem: spet so smeli nazaj v hišo. Ne ravno zaradi lepega petja, ampak zato — so rekli mati — da si v pomladnem zraku ne prehlade grl in ne krehajo potem spet noč in dan kakor vso ljubo zimo.

Gojmir Gorjanko:

Piščalka.

*Tam doli prek Save pod Šmarno goró,
pod Šmarno goró — pa pod Šmarno goró —
sem delal piščalko, da bi piskal na njo,
da bi piskal na njo — pa zares!*

*Pri delu sem pridno pod vrbo sedel,
pod vrbo sedel — pa pod vrbo sedel — —
takrat me je nekdo za ušesa prijel,
za ušesa prijel — pa zares!*

*Uiti sem hotel, pa že ni več šlo,
pa že ni več šlo — pa zares ni več šlo —
ušesa rudeča imel sem zeló,
oj, rudeča zeló — pa zares!*

*Doma je pa šiba še pela močno,
oj pela močno — pa zares je močno —
ker mlade sem vrbe obrezal zeló,
oj menda zeló — pa zares!*

*Nesrečna piščalka je kriva tegà,
je kriva tegà — pa je kriva tegà —
zato bom pa piskal na njo, kar se dá,
oj, kar se le dá — pa zares!*

